

Πανεπιστήμιο
Κύπρου

ΠΕΜΠΤΗ ΔΙΑΛΕΞΗ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΝΤΙΝΟΥ ΛΕΒΕΝΤΗ

Δρ JOHN BRADEMAS

“Reflections on a life in politics and the Academy”

ΛΕΥΚΩΣΙΑ 2008

Ο Κωνσταντίνος Λεβέντης γεννήθηκε στη Λάρνακα το 1938. Φοίτησε στα δημοτικά σχολεία της Μόρφου και του Στόκμπριτζ του Χάμσαϊαρ (Αγγλία) και για τις γυμναστικές του σπουδές στο Σχολείο Χάρροου της Αγγλίας. Πήρε δίπλωμα Κλασικών Σπουδών από το Κολλέγιο Κλέαρ του Κέιμπριτζ (Αγγλία).

Εργάστηκε στις Εταιρείες Α.Γ. Λεβέντη και Σία στη Γκάνα από το τέλος του 1959 ως τα μέσα του 1963 και κατόπιν στις εταιρείες Α. Γ. Λεβέντη στη Νιγηρία, όπου προήχθη σε Διευθυντή. Για ορισμένο χρονικό διάστημα διετέλεσε Πρόεδρος διάφορων εταιρειών του Συγκροτήματος.

Του απενεμήθησαν οι πιο κάτω διακρίσεις: *Ταξιάρχης του Τάγματος του Φοίνικα (Ελληνική Δημοκρατία), Ταξιάρχης του Τάγματος Γραμμάτων και Τεχνών (Γαλλία), Σιάρα Πλάνινα (Βουλγαρία), Αρχων Ορφανοτρόφος του Οικουμενικού Πατριαρχείου, Σταυρός του Αποστόλου και Ευαγγελιστού Μάρκου, Πατριαρχείου Αλεξανδρείας, LLD Honoris Causa, Πανεπιστημίου Γκάνας, Αργυρόν Μετάλλιο της Ακαδημίας Αθηνών, Επίτιμος Εταίρος του Πανεπιστημίου Βορείου Λονδίνου. Σύμβουλος του Οργανισμού Europa Nostra, Επίτιμος της Γενναδίου Βιβλιοθήκης.*

Από το 1979 υπήρξε Πρόεδρος του Συμβουλίου του Ιδρύματος Α. Γ. Λεβέντη και προήδρευε των δραστηριοτήτων των αδελφών Ιδρυμάτων «Αναστάσιος Γ. Λεβέντης» στην Κύπρο και στη Νιγηρία. Το 1979 διορίστηκε Πρόεδρος και Μόνιμος Εκπρόσωπος της Κύπρου στην Ουνέσκο, θέση που κατείχε μέχρι τον θάνατό του. Υπηρέτησε ως μέλος του Συμβουλίου του Πανεπιστημίου Κύπρου και άλλων συμβουλίων εθελοντικών, μη κερδοσκοπικών, οργανισμών.

Το 1970 ενυμφεύθη την Εντιμή Βασιλειάδη. Απέκτησαν δύο υιούς, τον Αναστάση και τον Γεώργιο και μια θυγατέρα, τη Λουΐζα.

Η πέμπτη ετήσια διάλεξη
εις μνήμην Νίνου Λεβέντη έλαβε χώραν
την Τετάρτη, 7 Μαΐου 2008, στην Αίθουσα
Τελετών του Πανεπιστημίου Κύπρου

Copyright © 2008
Πανεπιστήμιο Κύπρου

4

Σκεπικό

6

Χαιρετισμός του Πρύτανη του Πανεπιστημίου Κύπρου
Καθηγητή Σταύρου Α. Ζένιου

10

Παρουσίαση του ομιλητή από τον Αναπληρωτή Καθηγητή
Κυριάκο Δημητρίου, Πρόεδρο του Τμήματος Κοινωνικών
και Πολιτικών Επιστημών

14

Ομιλία από το Δρ John Brademas,
Επίτιμο Πρόεδρο του Πανεπιστημίου της Νέας Υόρκης με θέμα:
Στοχασμοί για μια ζωή αφιερωμένη στην Πολιτική και την Ακαδημία

32

Συνέντευξη στον Κορνήλιο Χατζηκωστή για την εφημερίδα Η Σημερινή

40

Συνέντευξη στον Ανδρέα Πιμπίσιη για την εφημερίδα Ο Φιλελεύθερος

44

Συνέντευξη στον Ανδρέα Αυγουστή για την εφημερίδα Cyprus Mail

Ο αείμνηστος Ντίνος Λεβέντης υπήρξε μια διακεκριμένη προσωπικότητα με ανεκτίμητη συνεισφορά στην κυπριακή κοινωνία. Ως πρόεδρος του Ιδρύματος Λεβέντη, σε μία περίοδο που υπήρξε αποφασιστική για την ευρωπαϊκή πορεία της Ελλάδας και της Κύπρου, ανέδειξε τον πολιτισμό τους και διευκόλυνε την ένταξή τους στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Διεθνώς αναγνωρισμένη προσωπικότητα, διορίστηκε το 1977 ως Μόνιμος Εκπρόσωπος της Κύπρου στην UNESCO και εργάστηκε με ζήλο για την προστασία της πολιτιστικής κληρονομιάς της Κύπρου και την επαναπροσέγγιση των Ελληνοκυπρίων με τους Τουρκοκυπρίους.

Το 1995, ο Ντίνος Λεβέντης διορίστηκε μέλος του Συμβουλίου του Πανεπιστημίου Κύπρου, το οποίο βρήκε ένα σπουδαίο, δημιουργικό και σεμνό συμπαραστάτη. Ως μέλος του Συμβουλίου του Πανεπιστημίου, ο Ντίνος Λεβέντης συνέβαλε σημαντικά στη θεμελίωση της αναγκαίας υλικής και επιστημονικής υποδομής και στην επίτευξη των στόχων του Πανεπιστημίου, ώστε να αποκτήσει το ίδρυμα διεθνή παρουσία στον επιστημονικό χώρο.

Στον επικήδειο του Ντίνου Λεβέντη, η Judith Herrin ανέφερε χαρακτηριστικά: «Μιλούσε λίγο, χαμογελούσε πολύ και προέβη σε αναρίθμητες καλές πράξεις». Ήταν πολυμαθής, καλοσυνάτος και, προπάντων, σεμνός. Η σεμνότητα είναι μία λέξη που κυριαρχεί στα κείμενα που αναφέρονται στην προσωπικότητα και στον χαρακτήρα του.

ΠΕΜΠΤΗ ΔΙΑΛΕΞΗ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΝΤΙΝΟΥ ΛΕΒΕΝΤΗ

Αναγνωρίζοντας την ανεκτίμητη προσφορά του σημαντικότερου αυτού ανθρώπου, που απεβίωσε το 2002, η Σύγκλητος του Πανεπιστημίου Κύπρου αποφάσισε να καθιερώσει ετήσια διάλεξη εις μνήμην του, που θα πραγματοποιείται περί τα μέσα Μαΐου, στο πλαίσιο των επίσημων εορτασμών του Πανεπιστημίου Κύπρου για την Ημέρα της Ευρώπης. Οι ομιλητές, διακεκριμένες προσωπικότητες, θα προσκαλούνται στην έδρα του Πανεπιστημίου Κύπρου και τα κείμενα των διαλέξεών τους θα εκδίδονται σε ειδικό τεύχος. Έτσι, το Πανεπιστήμιο θα διατηρήσει ζωντανή και θα τιμά τη μνήμη ενός ευπατρίδη της Ευρώπης, που συνέτεινε όσο λίγοι στην πρόοδο του ανώτατου πνευματικού ιδρύματος της ιδιαίτερης πατρίδας του.

ΠΕΜΠΤΗ ΔΙΑΛΕΞΗ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΝΤΙΝΟΥ ΛΕΒΕΝΤΗ

Από αριστερά προς τα δεξιά: ο κ.Αναστάσιος Λεβέντης, ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας κ.Τάσος Παπαδόπουλος, η κ.Φωτεινή Παπαδοπούλου, ο κ.Νικόλας Παπαδόπουλος, ο Υπουργός Παιδείας και Πολιτισμού κ.Ανδρέας Δημητρίου.

Εκλεκτοί προσκεκλημένοι, σας καλωσορίζω στην Πέμπτη Ετήσια Διάλεξη εις Μνήμην Ντίνου Λεβέντη, προς εορτασμό της Ημέρας της Ευρώπης.

Ένα γεγονός που κανονικά θα αποτελούσε θλιβερή ανάμνηση, ο αδόκιμος χαμός ενός Κύπριου ευπαιδίδη, έχει εξελιχθεί σε μια μεγάλη γιορτή του πνεύματος για την κυπριακή κοινωνία. Μια γιορτή στην οποία προσβλέπει η κοινωνία μας κάθε χρόνο, για να μαζευτούμε σε αυτή την αίθουσα και να στοχαστούμε πάνω στη σύγχρονη ανθρώπινη κατάσταση μαζί με ένα από τα μεγάλα πνεύματα της εποχής. Τιμώντας τη μνήμη του Ντίνου Λεβέντη - ενός μεγάλου ευεργέτη του Πανεπιστημίου - έχουν περάσει από αυτό το βήμα και μας φώτισαν με τη σκέψη τους, ο Μητροπολίτης Περγάμου Ζηζιούλας, ο διαπρεπής κλασικός αρχαιολόγος Sir John Boardman, ο πατέρας της σύγχρονης γλωσσολογίας και στοχαστής Noam Chomsky, και ο Διευθυντής του Κέντρου Παγκόσμιας Κληρονομιάς της ΟΥΝΕΣΚΟ Καθηγητής Francesco Bandarin.

Με αυτό τον τρόπο, πιστεύω, θα μας ήθελε ο Ντίνος Λεβέντης να γιορτάζουμε την Ημέρα της Ευρώπης. Διότι έτσι συνεχίζουμε τη δική του προσφορά στο Πανεπιστήμιο της Κύπρου, την προσφορά του, όχι τόσο ως ο ευεργέτης της ερευνητικής μονάδας αρχαιολογίας, όσο ως η φωνή της συνείδησης στο Συμβούλιο του Πανεπιστημίου στο οποίο υπηρέτησε για επτά χρόνια.

ΠΕΜΠΤΗ ΔΙΑΛΕΞΗ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΝΤΙΝΟΥ ΛΕΒΕΝΤΗ

Κυρία Λεβέντη παρακαλώ δεχθείτε την αγάπη μας αλλά και τη μεγάλη μας εκτίμηση για όλα όσα ο σύζυγός σας, εσείς προσωπικά, και όλη η οικογένειά σας προσφέρατε προς το Πανεπιστήμιο της χώρας μας, αλλά και που συνεχίζετε να προσφέρετε με την παρουσία του Αναστάσιου Λεβέντη ως Αντιπροέδρου του Συμβουλίου του Πανεπιστημίου τα τελευταία χρόνια.

Ο Πρύτανης του Πανεπιστημίου Κύπρου, Καθηγητής Σταύρος Α. Ζένιος στο βήμα.

Για την αποψινή διάλεξη έχουμε πολλούς λόγους να είμαστε χαρούμενοι.

Θα μπορούσα να πω ότι χαιρόμαστε που έχουμε μαζί μας τον επιτυχημένο πρόεδρο ενός από τα σημαντικότερα Πανεπιστήμια των Ηνωμένων Πολιτειών, του Πανεπιστημίου Νέας Υόρκης, του οποίου ο διακεκριμένος νομπελίστας Καθηγητής Harry Markowitz συγκαταλέγεται μεταξύ των συνεργατών της Σχολής Οικονομικών του δικού μας Πανεπιστημίου και τμήθηκε με επίτιμο διδακτορικό σε αυτή εδώ την αίθουσα. Δεν είναι όμως για αυτό που χαιρόμαστε.

Θα μπορούσα επίσης να πω ότι χαιρόμαστε που έχουμε μαζί μας ένα διακεκριμένο, και το πρώτο ελληνικής καταγωγής μέλος της Αμερικανικής Βουλής των Αντιπροσώπων, που για 22 χρόνια υπηρέτησε ως μέλος της Επιτροπής Παιδείας συμβάλλοντας στην ετοιμασία νομοθεσίας για τις τέχνες και τον ανθρωπισμό, και που έθεσε την παιδεία - όπως λέει ο ίδιος στο βιβλίο του *The Politics of Education* - στο προσκήνιο. Δεν είναι όμως για αυτό που χαιρόμαστε.

Θα μπορούσα να πω ότι χαιρόμαστε που έχουμε μαζί μας ένα πρότυπο ολοκληρωμένου ανθρώπου των γραμμάτων και της δράσης, στοχαστή του πνεύματος και ταυτόχρονα μαχητή στην τέχνη της πολιτικής, της δημιουργικής σύγκρουσης και του έντιμου συμβιβασμού. Την ενεργητικότητα του οποίου, ως Ομότιμος

πλέον καθηγητής, ζηλεύουμε όχι μόνο εμείς αλλά θα ζήλευαν και πολλοί πρωτοετείς φοιτητές μας. Δεν είναι όμως ούτε για αυτό που χαιρόμαστε.

Χαιρόμαστε διότι ο αποψινός ομιλητής, ο Γερουσιαστής John Brademas, αποτελεί ένα ζωντανό παράδειγμα του τι μπορεί να δημιουργήσει το ελληνικό πνεύμα όταν απλώσει ελεύθερα τα φτερά του, χωρίς φοβίες και ανασφάλειες, χωρίς τείχη άμυνας και περιχαράκωσης για προστασία της ταυτότητάς του, και αλληλεπιδράσει δυναμικά με το περιβάλλον του. Ο John Brademas, χωρίς να εγκαταλείψει ποτέ τις ελληνικές του ρίζες, διακρίθηκε στον κόσμο του πνεύματος και της πολιτικής των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής. «Δεν μιλώ καλά ελληνικά αλλά η ψυχή μου είναι ελληνική» λέει με φανερή υπερηφάνεια ο ίδιος. Αποτελεί ο John Brademas μια έμπρακτη επιβεβαίωση ότι ο σύγχρονος άνθρωπος μπορεί και πρέπει να είναι πολυδιάστατος.

Αυτό το μήνυμα μεταδίδουμε στους φοιτητές μας, και αυτό το μήνυμα θα μας ήθελε πιστεύω και ο αείμνηστος Ντίνος Λεβέντης να μεταδίδουμε.

Στη μοιρασμένη ακόμη Κύπρο, η οποία πληρώνει τα λάθη των αμφιταλαντεύσεων μεταξύ μιας ακραίας εθνικιστικής συνείδησης που αρνείται κάθε τι μη εθνικό, και ενός στείρου κοσμοπολιτισμού που απορρίπτει κάθε τι εθνικό, ο αποψινός ομιλητής μπορεί να

αποτελέσει εξέχον παράδειγμα του ότι τα διλήμματα είναι ψεύτικα. Ότι υπάρχει και τρίτος δρόμος. Ότι δεν καλούμαστε να επιλέξουμε μεταξύ της ελληνικής εθνικής μας συνείδησης, της κυπριακής μας ταυτότητας, ή των ευρωπαϊκών ιδεωδών.

Χαράσσοντας, και ακολουθώντας με συνέπεια, αυτό το δύσκολο τρίτο δρόμο θα τιμήσουμε με έργα, και όχι μόνο με λόγια, τον αποψινό ομιλητή μας. Και ταυτόχρονα προσφέρουμε μία μεγάλη υπηρεσία στην κυπριακή κοινωνία, και ιδίως στην κυπριακή νεολαία.

John Brademas is President Emeritus of New York University. He served as thirteenth president of the university, from 1981 to 1992.

Born in Mishawaka, Indiana, on March 2, 1927, to a Greek immigrant father and an American mother, Dr. Brademas graduated from Harvard University with a B.A., magna cum laude, in 1949. He then studied, as a Rhodes Scholar, at Oxford University, from which he received his Ph.D. He has since been awarded honorary degrees by more than 50 colleges and universities, including that of Doctor of Civil Law by the University of Oxford.

The degree citation described him as “a man of varied talents and extraordinary energy, the most practical of academics, the most scholarly of men of action”. He is an Honorary Fellow of Brasenose College, his college at Oxford.

The first native-born American of Greek origin elected to the Congress of the United States, Dr. Brademas represented Indiana’s Third District for twenty-two years (1959-81), the last four as House Majority Whip. From 1994 through 2001, he was, by appointment of President Clinton, Chairman of the President’s Committee on the Arts and the Humanities.

Dr. Brademas is a founding director of the Center for Democracy and Reconciliation in Southeast Europe, headquartered in Salonika, Greece.

Dr. Brademas is a trustee of New York University and also serves on the boards of the Society for the Preservation of the Greek Heritage, the Pharos Trust (Cyprus), the Executive Council of the Cyprus International Initiative for the Environment and Public Health – Harvard School of Public Health, and the World Conference of Religions for Peace. He has also served on the boards of Kos Pharmaceuticals, the New York Stock Exchange, Texaco, NYNEX and the Alexander S. Onassis Public Benefit Foundation. He is former chairman of the Board of the Federal Reserve Bank of New York.

In 2007 he was, with former United States Senator Paul S. Sarbanes, decorated by the President of Cyprus, Tassos Papadopoulos, with the Grand Cross of the Order of Makarios III.

Dr. Brademas is author of *Washington, D.C. to Washington Square*, and *The Politics of Education: Conflict and Consensus on Capitol Hill*. He is married to Mary Ellen Brademas, a physician in private practice in New York City.

Over 150 years ago, Ralph Waldo Emerson considered the meaning and function of the intellectual in his great essay *“The American Scholar”*.

Emerson put forth the idea of the “One Man”, by which he meant the complete person, or the person who embodies all dimensions of human potential and actuality - the professor, the engineer, the priest, the scholar, the statesman, the soldier, the artist. The intellectual is this whole person while thinking. Emerson’s intellectual, while enriched by the past, should not be bound by books. His most important activity is action.

Emerson’s intellectual preserves great ideas of the past, communicates them, and creates new ideas. He is the “world’s eye”. And he communicates his ideas to the world, not just to fellow intellectuals.

An intellectual’s mission in life is thus to advance human freedom and knowledge. An intellectual is a part of society and should address his concerns to as wide a public as possible. His or her private, personal commitment to an ideal provides necessary force. Yet, the ideal must have relevance for society.

My knowledge and understanding of Dr Brademas’ influential and prominent life in the Academy and Politics is exactly in light of Emerson’s ideal. In fact, he is himself an embodiment of the Emersonian public intellectual.

Address of Dr. John Brademas,
President Emeritus, New York University
and former (1959-1981)
member (Democrat-Indiana)
United States House of Representatives :
“Reflections on a Life in Politics
and the Academy”

I am for several reasons delighted to have been invited again to visit Cyprus. I thank the University of Cyprus for asking me to join you. I want here to thank the leaders of the Anastasios G. Leventis Foundation and to salute the distinguished president of the Foundation, Tassos Leventis, and its directors, including the highly respected former Ambassador of Cyprus to the United States and a friend of many years, Andreas Jacovides, and another outstanding Cypriot, Vassos Karageorghis, for their gracious welcome.

I am pleased with this lecture to pay tribute to the memory of the late Dino Leventis, even as I am honored to be with his widow, Edme. This foundation, now nearly 30 years old, was made possible by the generosity and foresight of Anastasios G. Leventis, a native of Cyprus, gifted business leader and champion of the cultural heritage of this country.

You here know better than I of the remarkable work of the A.G. Leventis Foundation in supporting knowledge of the culture and history of Cyprus and Greece through exhibitions, publications, scholarships and research grants. It is a noble record, one of which all Cypriots must be proud.

A second reason I am pleased to be here is to reiterate my gratitude at the high honor this university did me just ten years ago with the award of an honorary degree, and I want to thank the Rector of the University of Cyprus, Professor Stavros A. Zenios, for his hospitality.

Let me add that I was also privileged today to have had a personal conversation with the distinguished new President of Cyprus, Demetris Christofias, and to have greeted as well former President George Vasiliou and Presidential Commissioner George Iacovou.

I have had the good fortune of enjoying two careers - so far! - one, in politics, as for 22 years a Member of the Congress of the United States, and second, for 27 years, as president or president emeritus of the largest private university in the United States, located in the heart of Manhattan, New York University.

As you may know, I am the first native-born American of Greek origin elected to the Congress of the United States - that was in 1958 - and over the years my Greek ancestry has had a great influence on my life. My late father, Stephen J. Brademas, who was born in Kalamata, used to say, "Be proud you are an American but be proud, too, that you are Greek!"

So although my late mother was not of Greek descent, I grew up, in the State of Indiana, where I was born, with a keen awareness of my Hellenic heritage. Years later, when I decided to run for Congress, my father said, approvingly, “We Greeks invented democracy; some of us should practice it!”

I also recall my father’s having said, “I’ll never leave much money to my children” - which was true! - “but I will leave you all a first-class education”. That was also true and, of course, was the richest legacy of all.

Indeed, two of the characteristics commonly associated with the Hellenic tradition - first, respect for learning, for education; and second, for democracy, for the vocation of democratic politics - proved fundamental to my own career.

I add that my father, like many Greek immigrants of his generation, ran a restaurant and my mother, of Scots-Irish-English descent, was a public schoolteacher, who taught third and fourth graders music and art; her father was a professor of history. So my family was one for whom education was central.

One of my brothers was an architect and city planner; another is a retired university professor and my sister is a retired schoolteacher.

I had the opportunity to study at what some regard as America's greatest university, Harvard, and after completing my studies there, went off to study at Oxford University in England. There I wrote a doctoral dissertation on the anarchist movement in Spain, from the mid-1920s through the first year of the Spanish Civil War, 1937.

I like to say that although I studied anarchism, I did not practice it! For on returning to my hometown of South Bend from Oxford, I became, six months later, the nominee of the Democratic Party for election to the United States Congress. I lost my first race with 49.5 percent of the total vote. Obviously I would run again two years later.

Meanwhile, I was invited to serve on the staff of Adlai Stevenson in his second campaign for President of the United States. I was in charge of research on issues, and liaison to such prominent American academics as John Kenneth Galbraith, Paul Samuelson and Arthur Schlesinger, Jr.

In 1956 both Adlai Stevenson and I were a second time defeated. But I still thought I could win, ran a third time, and in 1958 was first elected, then ten times reelected, and so served as a Member of Congress for 22 years. As a legislator I focused on writing measures to support schools, colleges and universities; libraries

and museums; the arts and the humanities; and to provide services for children, the elderly, the disabled.

I served in Congress during the Administrations of six Presidents; - three Republicans: Eisenhower, Nixon and Ford; and three Democrats: Kennedy, Johnson and Carter.

During my last four years on Capitol Hill, I was, by appointment of the House Speaker, Thomas P. “Tip” O’Neill, the House Majority Whip, third ranking member of the House Democratic Leadership. One of the advantages of this assignment was that every other Tuesday, I joined the Speaker, the House Majority Leader, Senate Majority Leader and Senate Whip for breakfast at the White House with President Jimmy Carter and Vice President Walter Mondale.

During those breakfast discussions of politics and policy, I took rather careful notes, dictated them and hope at some point to turn the transcripts into a book, a case study of how an American President deals with leaders of his own party in Congress.

During my service in Congress, I had the opportunity to travel to a number of countries, including the Soviet Union, Hungary, Romania, the Czech Republic, Israel, Japan and most of the countries of Western Europe. In 1977 I led the first Congressional delegation, during the Presidency of Jimmy Carter, to visit the People's Republic of China.

Although my major assignments in Congress were in domestic policy with, as I have said, particular attention to education I also had a keen interest in foreign policy. You will not be surprised that I gave special attention to activities affecting the country of my father's birth.

In April 1967, just 41 years ago, a group of Army colonels in Greece overthrew young King Constantine of the Hellenes. I then the only Greek-American in Congress, sharply attacked the coup, and I refused to go to Greece or visit the Greek Embassy in Washington.

In testimony before the House Committee on Foreign Affairs, I said, "Unfortunately, officials of the Department of State and other officials of the Nixon Administration have chosen not to make clear American disapproval of the regime which has robbed the Greek people of their basic liberties in the land...we like to describe as the cradle of democracy." I thereupon announced my opposition to continued United States military aid to Greece.

In July 1974 the Greek military junta instigated a coup on the island Republic of Cyprus which forced President Makarios to flee to safety. An extremist Cypriot nationalist, Nikos Sampson, announced a new government. Days later, Turkish armed forces, using the coup as a pretext, illegally invaded Cyprus. Shortly thereafter, the Sampson regime fell, as did the military junta in Greece, which resigned, and former Prime Minister Constantine Karamanlis returned from Paris to form a new government in Athens.

In August of 1974, however, in a second attack, Turkish planes bombed Nicosia, and 40,000 Turkish forces engaged in a massive invasion of Cyprus. The Turkish military were armed with weapons and ammunition supplied by the United States and supported by tanks, aircraft and boats supplied by my country.

On August 15 of that year, I led a group of the other four Members of the House of Representatives of Greek origin Paul Sarbanes, Peter Kyros, Skip Bafalis and Gus Yatron to meet with Secretary of State Henry Kissinger. My colleagues and I reminded Secretary Kissinger that American law required a halt to further shipment of arms to any country using American weapons for other than defensive purposes.

“You must enforce the law,” I told Kissinger, then reminded him that the reason Richard Nixon was on his way to exile in California – this was the week President Nixon resigned; it was a colorful week! – was that he had not respected the laws of the land or the Constitution of the United States. “You should do so,” I told Kissinger. Neither the new President, Gerald R. Ford, nor Kissinger did.

Because the Executive Branch of our national government refused to carry out the law, we in Congress acted. You must remember that ours is not a parliamentary system but one based on a separation-of-powers Constitution. On September 24, 1974, the House of Representatives approved, by a vote of 307 to 90, an amendment to ban further military aid to Turkey until the President certified that “substantial progress toward agreement has been made regarding military forces in Cyprus.”

Here I think it is important to note that Paul Sarbanes and I and our other colleagues who pressed for the embargo on further military aid to Turkey, had all been strongly opposed to the Greek military junta.

Moreover, we made clear in the debate that central to our position on aid to Turkey was respecting the rule of law in our country as well as the purposes of the NATO alliance.

I may tell you that a few months after Congress imposed the embargo on arms to Turkey, then Congressman Sarbanes and I made a trip to Greece and Cyprus. We flew to Cyprus from Athens on a plane supplied by the United States Embassy in Athens. When we landed at the Akrotiri Air Base, the plane, lifted by a gust of wind, ran into a wall and stopped. The pilot shouted, “Everybody off this airplane fast!” As Sarbanes and I walked down the ladder of the plane, and seeing a fire engine racing toward us, I said to Paul, “Kissinger will stop at nothing!” When, months later, I told Henry that story, he smiled and replied, “That was just a warning!”

I shall not here take time to review with you my subsequent experience when President Carter, to my distress, as I generally supported his Administration, called on us to support lifting the embargo on Turkey despite the fact that there had been no action to resolve the Cyprus question.

That the Cyprus issue continues unresolved all these years later reinforces, in my view, my conviction that my colleagues and I were correct in the position we took in 1974, and still are!

As we all know, Turkey is pressing for admission to the European Union. Nearly seven years ago, in July of 2001, I delivered a talk at the Bosphorus University in Istanbul in which I observed that

among the reasons for hope for movement toward genuine democracy in Turkey was the ambition of Turkish political leaders and, I believed, the Turkish people, to join the European Union.

As my friend, Costa Carras, founder of “Friends of Cyprus”, once told the Association of Cypriot, Greek and Turkish Affairs in London, there is “a Greek Cypriot conviction [that] there has in recent years been bad faith on the part of the US and the UK. These two certainly bear some of the responsibility,” said Costa Carras, “for having skewed the Annan Plan in Ankara’s favor and against their own declared political principles on the fundamental issues of security, settlers and property....”

So we are still some way from solving the Cyprus question. Yet in my view, finding a just resolution for Cyprus is an indispensable requirement as the European Union considers the application for membership of Turkey even as I believe that there are other commitments Turkey must make if it wishes to join the EU.

First, of course, Turkey must comply with the so-called “Copenhagen criteria”, which include respect for minorities, respect for human rights, respect for decent treatment of peoples. Certainly it is not rational that a European Union member-state militarily, and illegally, occupy another EU member-state, and Cyprus is now a member of the European Union. As today

there are over 40,000 Turkish armed forces in Cyprus, their continued presence, if Turkey were in the European Union, would be an offense to common sense.

Second, it is also unreasonable for one member of the European Union to refuse to give diplomatic recognition to another member and Turkey has refused to recognize the Republic of Cyprus. So these then are two of the conditions - removal of Turkish troops and diplomatic recognition of Cyprus - that it seems to me must be met by the Government of Turkey if that country is to join the European Union and take advantage of the benefits of such membership.

There is a third condition, the demilitarization of Cyprus, a proposal which received overwhelming support by the Congress of the United States in 1995. The best guarantee of such a settlement, of course, would be support by the European Union, membership in which Turkey seeks, and to which Cyprus, Greece and the United Kingdom already belong.

And yet a fourth condition is the opening by Turkey of its ports to Cypriot flag vessels. And I must add one more - good neighborly relations!

We must all hope that the discussions now undertaken by the newly elected President of Cyprus, Demetris Christofias, and the leader of the Turkish Cypriot community, Mehmet Ali Talat, will prove effective in leading to a resolution of what we have come to know as “the Cyprus problem”. I am encouraged to know that Working Groups and Technical Committees envisaged in the July 8, 2006 Agreement have begun the work of preparing for substantive negotiations.

We must hope, too, that the time period between now and the next meeting of President Christofias and Mr. Talat will be used to generate concrete results, results that will justify moving to such negotiations. In this regard, Turkey has a responsibility to be constructive and supportive, not only with words but with deeds. The template for a solution is widely understood, namely, a bizonal, bicomunal federation, as stipulated in the United Nations Resolutions and the High Level Agreements.

I speak of a solution that is negotiated by the two communities and which reunites the island and the Cypriot people within that framework and now, as a member of the European Union, a solution that logically must be in line with the values and principles on which the European Union is founded - this must be the goal.

If a just settlement on Cyprus is one challenge to Greeks - and those who care about Greece - there is yet another of which I shall speak, and it is also related to Turkey's desire to join the European Union.

A few years ago His Eminence, Archbishop Demetrios, Primate of the Greek Orthodox Church in America, testified on Capitol Hill before the United States Helsinki Commission. His Eminence and religious leaders of other traditions voiced their concern about the systematic efforts on the part of Turkey to undermine the Orthodox Church and the Ecumenical Patriarchate. Not only as an American of Greek origin and as an Archon of the Order of Saint Andrew but also as a citizen of the United States, a country committed to the advance of freedom, democracy and respect for human rights, I believe that Turkey must demonstrate its compliance with the Copenhagen criteria by granting the Ecumenical Patriarch appropriate international recognition and the right of ecclesiastic succession.

Turkey must also accord the Ecumenical Patriarchate the right to educate clergy of all nationalities, not solely Turkish citizens. In this regard, Turkish authorities should allow the reopening of the School of Theology on Halki.

Moreover, Turkey should agree to respect the property rights as well as the human rights of the Ecumenical Patriarchate, and, of course, attention must be paid to the destruction of Greek Orthodox properties in Turkish-occupied Cyprus.

Now I leap ahead in these reflections on my life in politics and the academy to tell you that in 1980, seeking election to the Congress of the United States for a twelfth term, I was defeated in Ronald Reagan's landslide victory over President Carter. Shortly thereafter I was invited to become president of New York University, the largest private, or independent, university in the United States. When I came to New York, I found at NYU, as we call it, what I would describe as a regional - New York, New Jersey, Connecticut - commuter institution. My goal was to transform NYU into a national and international residential research university.

And with the support of a generous and dedicated Board of Trustees, able officers and outstanding faculty, we have accomplished that goal. Certainly one of the dimensions of that commitment was fundraising.

I remember some years ago speaking in Athens and reminding my audience that the origins of the word "philanthropy" were Greek!

The year before my arrival, NYU had raised in private contributions just \$23 million. I asserted that for the largest private university in the United States, located in Manhattan, that was not acceptable, and then announced a target of \$1 million a week in private contributions for one hundred weeks, and we achieved that goal. I then announced, in 1984, a new target, of \$1 billion in private contributions by the year 2000, fifteen years. And we reached that objective as well, but in ten years, and with those funds we were able to transform New York University in the manner I hoped.

During 2007, I am pleased to say, under the leadership of the present president of NYU, John Sexton, New York University has raised over \$412 million in private contributions. Given my own background as the son of an immigrant father and having studied abroad, you will not be surprised that I have had a particular interest in encouraging the study of other countries and cultures.

I found on my arrival in 1981 that NYU was already strong in French and German Studies. During my administration, we established The Center for Japan-U.S. Business & Economic Studies in the Stern School of Business, a Skirball Department of Hebrew and Judaic Studies, a Casa Italiana Zerilli-Marimón and a Remarque Institute for the study of Europe.

Of particular interest to me, in light of what I told you was my Ph.D. subject, was the King Juan Carlos I of Spain Center, dedicated to the study of modern Spain. In 1983 I awarded an honorary degree to His Majesty, King Juan Carlos I of Spain; then in 1997, in the presence of Their Majesties, the King and his Greek Queen, Sofia, as well as the then First Lady of the United States, Hillary Rodham Clinton, I dedicated the King Juan Carlos I of Spain Center.

My successors as president of NYU, L. Jay Oliva and John Sexton, have continued my commitment to international studies and have supported the establishment of campuses abroad as well as centers in New York City. NYU now has programs in Madrid, Florence, Prague, London, Paris and Ghana, and my wife and I will join other officers and trustees of New York University next month to travel to China. For NYU will, this year, open a program in Shanghai. We have already established an NYU base in Buenos Aires and will shortly do so as well in Mexico, Dubai and Israel.

Here I must voice appreciation on the part of New York University to Cyprus for the establishment at NYU of the Cyprus Chair in the History and Theory of Justice. President Tassos Papadopoulos visited us last September for the initial lecture, co-sponsored by the Cyprus Foundation of America, delivered by Professor Richard Sorabji, on “Why Stoic Thinking on Justice is Important”. I here mention two other links with Cyprus.

I serve on the international advisory council of The Pharos Trust, that splendid chamber of cultural activity in this country and, indeed, only recently was pleased to welcome to NYU its leader, Garo Keheyan.

I must, of course, note, as many of you are aware, the work in Cyprus of an outstanding scholar, from New York University, Professor Joan Breton Connelly, leader of the excavation of Yeronisos Island and of an international team there. Professor Connelly's magnificent book, *Portrait of a Priestess: Women and Ritual in Ancient Greece*, has won splendid reviews in the *New York Times* and *New York Review of Books*.

On coming to New York University, I was continuing my interest in international studies for here I remind you that I was author in Congress of the International Education Act of 1966, which authorized grants from the Federal Government to colleges and universities in the United States for the study of 9 other countries and cultures. President Lyndon Johnson signed the bill into law but unfortunately Congress never voted the funds to implement it and, I believe, not for that reason alone, of course, that among the reasons the United States has suffered such loss of life and treasure in places like Vietnam and now Iraq is ignorance, ignorance of the histories, cultures and languages of those countries.

I add that a few years ago I led a delegation of four former Members of the House of Representatives to visit Cuba and only a few years later was back in Havana, this time with a number of Greeks from Greece, Turkey, Latin America and the United States. We joined His All Holiness, the Ecumenical Patriarchate of Constantinople, Bartholomew, for the consecration of a new Greek Orthodox Church in Havana. On that occasion, I add, I met Fidel Castro.

Here I must note that my close friend, former United States Senator Paul S. Sarbanes, first American of Greek origin elected to the United States Senate, and my ally in our response in Congress to the Turkish invasion of Cyprus a generation ago, were greatly honored last year when then President Tassos Papadopoulos decorated us with the Grand Cross of the Order of Makarios III.

I add that I am very pleased that Paul's son, John Sarbanes, was two years ago elected to the U.S. House of Representatives from Paul's old constituency in Baltimore, Maryland.

In recent years I have made speeches in Istanbul, Rabat, Buenos Aires, Madrid, Moscow and Oxford. And I have had still other opportunities to focus on the importance of international studies.

For seven years I was chairman of what is known as the National Endowment for Democracy, an organization financed by the Federal Government. The purpose of the endowment is to make grants to private groups in countries that either do not enjoy democracy or are struggling to achieve it.

I also for seven years chaired, by appointment of President William J. Clinton, the President's Committee on the Arts and the Humanities, a group of both Federal officials with responsibilities in these fields and private citizens who were patrons of these areas. Then First Lady Hillary Clinton was Honorary Chair of the Committee, and we produced a report, *Creative America*, calling for increased support, public and private, for these two areas in American life. Among our recommendations was greater support for the study of other countries and cultures as well as for international scholarly exchanges and exhibitions abroad of works by American artists and performers.

This subject continues to concern me. I am a member of an organization called CED, the Committee for Economic Development, composed of a couple of hundred corporate

executives and a few university presidents. A little over a year ago, CED published a report entitled, *Education for Global Leadership: The Importance of International Studies and Foreign Language Education for U.S. Economic and National Security*.

I was active in producing this report and made the point that the tragedies we have been experiencing in recent years must bring home to us as Americans the imperative of learning more about the world of Islam, and I'm glad to say that we have now established a program at NYU for the study of Islam.

Of course, I want to speak about what we are doing at New York University in Hellenic Studies.

Thanks to the generous support of the Alexander S. Onassis Public Benefit Foundation - of which I was pleased for some years to have been a director - we have at NYU introduced the first major in Hellenic Studies in the United States.

Our Hellenic Studies Program provides students a comprehensive understanding of the language, literature, history and politics of post-classical Greece. Through a wide range of courses, students are exposed to understanding the historical and political experiences of Byzantine, Ottoman and modern Greece and the ways in which Greece has translated its several pasts into the

modern era. The program also offers courses on the literary and artistic traditions of a country that is the birthplace of Western civilization.

I add that our university library is home to two endowed collections of Hellenic Studies: the Papamarkou Library of Byzantine and Medieval Greek Books, and the Vardinoyannis Library of Hellenic Civilization.

We also, through the NYU in Athens program, give students the opportunity to study in Greece during the summer.

Here I am pleased to note that Phillip Mitsis is our Alexander S. Onassis Professor of Hellenic Culture and Civilization and Professor Katherine Fleming is Director of our Onassis Hellenic Studies Program. We are deeply grateful to the Onassis Foundation for this important investment in enhancing knowledge of Hellenic culture in the United States.

You may be interested to know that the wife of Professor Mitsis, Sophia Kalantzakos, is a Member of the Parliament of Greece, representing the constituency where my father was born.

I am also pleased to tell you that the Onassis Foundation (USA), led by former Ambassador Loucas Tsilas, sponsors excellent

exhibitions at the Onassis Cultural Center in New York City. Even as I have been telling you of some of my activities at New York University, there is still another of which I wish to say a special word. It represents what is now in my capacity as president emeritus of New York University, my principal project.

And that, you will, in light of what I've already told you, not be surprised to hear me say, is the creation at New York University of the John Brademas Center for the Study of Congress, of Congress as a policy-making institution.

I remind you that in our separation-of-powers constitutional system, when it comes to making national policy, Congress, unlike the House of Commons, for example, in the British parliamentary system, is very powerful.

If a Senator or Representative is skillful, and if the configuration of political forces at the time makes action possible, that Senator or Representative can, without picking up the telephone to call the White House, write the laws of the land.

Yet with 100 Senators and 435 Representatives and, normally, no strict party discipline, Congress is not an easy institution to understand, even for informed men and women.

So what we have created at New York University is a Center to which we shall bring Senators and Representatives, current and former, Democrats and Republicans - this is not a partisan initiative - cabinet officers, congressional staffers, diplomats, journalists, students and scholars to discuss the processes, the ways by which our national legislature influences and shapes policy, as well as significant issues of public policy.

Από δεξιά προς τα αριστερά: η κα Μέμα Λεβέντη, ο Ανιπρόεδρος του Συμβουλίου του Πανεπιστημίου κ. Τάσος Λεβέντης, ο πρώην Πρόεδρος της Δημοκρατίας κ. Γιώργος Βασιλείου, ο Ανιπρύτανης Ακαδημαϊκών Υποθέσεων Καθ. Κωνσταντίνος Χριστοφίδης, ο Διευθυντής Διοίκησης και Οικονομικών κ. Ανδρέας Χριστοφίδης

The purpose of the Center is to encourage the exchange of ideas between scholars and policy-makers.

I have been gratified by the acceptance, by a number of distinguished Senators and Representatives, current and former, of both parties, of my invitation to serve on an Advisory Council to the Center, including my fellow Greek-American, Senator Olympia Snowe.

As you are all aware, the present President of the United States, George W. Bush, is a Republican but, as you are also aware, Democrats now hold a majority of seats in both the United States Senate and House of Representatives.

This result would, of course, not be possible in a parliamentary system but I speak of the American constitutional system. You have already observed, in light of the increasing hostility to President Bush in the United States Congress, especially with respect to the war in Iraq, the impact of the American separation of powers system.

I add that my own papers, as a Member of Congress for twenty-two years, are contained in more than 500 boxes, and are now being processed by the NYU Archivist. These papers include evidence of my own involvement in the Cyprus issue.

So I continue, although now in academic life, to be engaged in at least the study of politics.

Ladies and gentlemen, allow me to conclude these remarks concerning my career in politics, as a Member of Congress, and in the academy, as a university president. In respect of both careers, I have focused my comments today on my experience as an American of Greek descent.

For we can all, I trust, find inspiration in the eloquent words of that eminent scholar of Greece, Bernard Knox:

Said Knox:

... [W]e should not forget the astonishing originality that sets [the Greeks] apart, that makes them unique. They invented democracy more than two thousand years before any modern Western nation took the first steps toward it; they invented not only philosophy and the theater but also the model of a national literature, with its canon of great writers, its critics and commentators, its libraries; they invented organized competitive athletics it is not for nothing that the sports that took place at Barcelona were called Olympics; they invented political theory, rhetoric, biology, zoology, the atomic theory one could go on. Above all, in startling contrast to the magnificent but static civilizations of the great Eastern river valleys Tigris, Euphrates, and Nile they created in the

restless turbulence of their tiny city-states that impatient rhythm of competition and innovation that has been the distinguishing characteristic of Western civilization ever since. . . . [We] must always acknowledge how greatly, how deeply, how irrevocably, we are in their debt.

[Bernard Knox, *The Oldest Dead White European Males*.
W.W. Norton, New York, 1993, pp. 66-67.]

Listening to such words, particularly those of us of Greek origin, will take a special pride in that heritage. For we remember, too, what the great poet, Constantine Cavafy, said of King Antiochus:
. . . He was the best of all things, Hellenic - mankind has no quality more precious: everything beyond that belongs to the Gods.

I trust that you will agree!

ΠΕΜΠΤΗ ΔΙΑΛΕΞΗ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΝΤΙΝΟΥ ΛΕΒΕΝΤΗ

Ο Δρ John Brademas στο βήμα.

Ο διεθνούς φήμης πολιτικός και ακαδημαϊκός αναφέρεται στην επιτυχία του ελληνοαμερικανικού λόμπι μετά το 1974 για την επιβολή του εμπάργκο όπλων από τις ΗΠΑ στην Τουρκία και προβαίνει σε εισηγήσεις για την κάμψη της τουρκικής αδιαλλαξίας.

Η Τουρκία

Δεν μπορεί να εισέλθει στην Ε.Ε. εφόσον κατέχει τμήμα χώρας μέλους της Ε.Ε.

Ο Ελληνοαμερικανός γερουσιαστής Τζων Μπραδής μιλά στο συνέτακτο της «Σημερινής» Κορνήλιο Χατζηκώστα.

Tο όνομά του Τζων Μπραδής, του πρώτου ελληνοαμερικανού γερουσιαστή των Ηνωμένων Πολιτειών, έχει συνδεθεί με τις προσπάθειες του ελληνικού λόμπι στις ΗΠΑ για την επιβολή του εμπάργκο των αμερικανικών όπλων εναντίον της Τουρκίας αμέσως μετά την τουρκική εισβολή. Διεθνούς φήμης πολιτικός και ακαδημαϊκός, ήταν πρόσφατα στην Κύπρο ως ο κύριος ομιλητής στην 5η ετήσια διάλεξη εις μνήμην του Ντίνου Λεβέντη, που έγινε στις 7 Μαΐου στο πλαίσιο των εορτασμών του Πανεπιστημίου Κύπρου για την Ημέρα της Ευρώπης.

Σε συνέντευξή του στη «Σημερινή» ο κ. Μπραδής, αναφερόμενος στην αδιαλλαξία της Τουρκίας στο Κυπριακό, υποστήριξε ότι αυτή

θα καμφθεί με το βέτο και στην επιμονή μας για συμμόρφωση της ως υπό ένταξη χώρας στις ευρωπαϊκές της υποχρεώσεις. «Όταν αρχίσουμε να τη δυσκολεύουμε, θα λογιкуετεί», είπε χαρακτηριστικά.

Κύριε Μπραδήςμα, μιλήστε μας λίγο για την πολιτική σας διαδρομή.

Γεννήθηκα στην Αμερική από Έλληνα πατέρα από την Καλαμάτα, αλλά από αμερικανίδα μητέρα που ήταν δασκάλα. Ήμουν ο πρώτος Έλληνοαμερικανός στο Κογκρέσο. Είχα εκλεγεί για πρώτη φορά το 1958 και διατήρησα τη θέση μου για 22 χρόνια ως γερουσιαστής. Το 1967, κατά την διάρκεια της χούντας, ήμουν ο πρώτος στο Κογκρέσο που πήρα μία έντονη στάση κατά του στρατιωτικού καθεστώτος της Ελλάδας. Λόγω της διαφωνίας μου δεν πήγαινα καν στην Ελλάδα, ούτε στην Ελληνική Πρεσβεία στην Αμερική. Επίσης αρνήθηκα να σταλεί άλλη στρατιωτική δύναμη στην Ελλάδα κατά την περίοδο της χούντας, επειδή η στρατιωτική κυβέρνηση κατέλυσε τη δημοκρατία.

Το 1974, όταν η χούντα έκανε το πραξικόπημα κατά του προέδρου Μακαρίου στην Κύπρο, προκλήθηκαν δύο εισβολές από τα τουρκικά στρατεύματα με τη χρήση ουσιαστικά αμερικανικών όπλων.

Σύμφωνα με τον αμερικανικό νόμο, τα όπλα που φεύγουν από τη χώρα πρέπει να χρησιμοποιούνται για άμυνα και όχι για επίθεση.

Τότε πήγαμε μία ομάδα στον τότε υπουργό εξωτερικών Χένρυ Κίσιγκερ και είπαμε ότι έπρεπε να εφαρμοστεί ο νόμος και να μην χρησιμοποιούνται τα όπλα κατ' αυτόν τον τρόπο και ότι πρέπει να επιβληθεί το εμπάργκο κατά της Τουρκίας.

Σας θυμόμαστε λίγο μετά το 1974 όταν πρωτοστατούσατε υπέρ της επιβολής του εμπάργκο στην Τουρκία Πώς είχατε καταφέρει, ως ομογένεια, αυτό το επίτευγμα;

Ήταν η εβδομάδα που παραιτήθηκε ο Νίξον, εξαιτίας του σκανδάλου για το γουότεργκιτ, για να πάει στην Καλιφόρνια. Και είπα στον τότε Υπουργό Εξωτερικών κ Χένρυ Κίσιγκερ ότι ο λόγος που παραιτήθηκε ο Νίξον ήταν επειδή δεν ακολούθησε τους νόμους και το Σύνταγμα της χώρας. Εσύ, όμως, του τόνισα, πρέπει να τους ακολουθήσεις.

Ήταν τόσο απλό;

Όχι, βέβαια, αλλά είχαμε κάνει αρκετή δουλειά ως νομοθέτες μέχρι την επιβολή του εμπάργκο.

Τότε το ελληνικό λόμπι ήταν αρκετά δυνατό. Ήταν αποτελεσματικό ως προς τα αιτήματα της ελληνικής ομογένειας;

Ονομάζαμε τους εαυτούς μας κράτος δικαίου. Αυτοί που είχαν τη δύναμη ήταν εκείνοι που ήταν στο κογκρέσο και η ομάδα που δημιουργήσαμε στο Κογκρέσο. Είχαμε μια πολύ ισχυρή υπόθεση, εξάλλου. Ο ίδιος είμαι δημοκρατικός και υποστήριξα τον Τζίμι

Κάριτερ για την εκλογή του ως Προέδρου της Αμερικής. Όμως, διαφώνησα μαζί του όταν επί διακυβέρνησής του αποφάσισε να άρει το εμπάργκο.

Και τώρα που η Τουρκία θέλει να ενταχθεί στην Ευρωπαϊκή Ένωση, αλλά την ίδια στιγμή διατηρεί στρατεύματα σε μια άλλη χώρα, δεν νομίζω ότι είναι δυνατό κάτι τέτοιο. Πρέπει πρώτα - πρώτα για να επιτύχει η Τουρκία την ένταξη της στην Ευρωπαϊκή Ένωση, να αποσύρει τα στρατεύματα της από την Κύπρο και διπλωματικά να αναγνωρίσει την Κυπριακή Δημοκρατία ως κυρίαρχο κράτος και να ανοίξει τα τουρκικά λιμάνια στα κυπριακά πλοία.

Ωστόσο, βλέπουμε να επιχειρείται το αντίθετο. Δηλαδή η προσπάθεια που καταβάλλεται είναι να εισέλθει η Τουρκία στην Ε.Ε. χωρίς την απόσυρση των στρατευμάτων της, χωρίς την αναγνώριση της Κυπριακής Δημοκρατίας και χωρίς να ανοίξει τα λιμάνια της στα κυπριακά πλοία.

Δεν νομίζω ότι κάτι τέτοιο θα γίνει. Εφόσον η Κύπρος είναι μέλος της Ε.Ε. η ιδέα και μόνο ότι ένα άλλο μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης κατέχει τμήμα της, δεν είναι δυνατόν να σταθεί.

Πόση επίδραση έχει το τουρκικό λόμπι στην Αμερική πάνω στην αμερικανική πολιτική σκηνή;

Ουσιαστικά όλοι οι πρόεδροι των Ηνωμένων Πολιτειών μέχρι τώρα δώσανε περισσότερη σημασία στην Τουρκία λόγω της γεωγραφικής

της θέσης, χωρίς να λάβουν υπ' όψιν, στο βαθμό που έπρεπε, την πολιτική διάσταση του θέματος.

Αυτό δεν σημαίνει ότι θα ευνοήσουν την Τουρκία στην προσπάθειά της να ενταχθεί στην Ευρωπαϊκή Ένωση;

Μπορεί κάποιος πρόεδρος να επηρεάσει κάπως, όμως δεν είναι η Αμερική που ψηφίζει για την ένταξη της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση αλλά τα μέλη της Ε.Ε.

Εμείς δηλαδή, ως Κύπρος, ως Ελληνισμός, τι θα μπορούσαμε να κάνουμε για να αποτρέψουμε την είσοδο της Τουρκίας στην Ε.Ε. αν δεν σεβαστεί τις υποχρεώσεις της προς την Κυπριακή Δημοκρατία.

Φυσικά με το βέτο. Τα κριτήρια της Κοπεγχάγης κάνουν λόγο για σεβασμό στα ανθρώπινα δικαιώματα, για σεβασμό στις μειονότητες, κάτι που η Τουρκία έχει κάνει το αντίθετο. Αυτό συνέβη με το οικογενικό πατριαρχείο, με την θεολογική σχολή της Χάλκπης και τη βεβήλωση των πολλών ορθόδοξων εκκλησιών.

Είται τόσο φυσιολογικά και απλά αυτά που λέτε για το βέτο, αλλά, όπως υποστηρίζουν κάποιον, τα πράγματα δεν είναι τόσο εύκολα. Πόσο εύκολο είναι να χρησιμοποιήσει αυτό το όπλο του βέτο μια μικρή χώρα όπως η Κύπρος;

Υπάρχουν αρκετές πιέσεις και εκτός Ελλάδας. Ακόμη και πρόσφατα, σε ένα άρθρο στο Financial Weekly, έλεγε ότι η Τουρκία πρέπει να ενταχθεί μεν στην Ευρωπαϊκή Ένωση αλλά, όπως υποστήριζε ο

αρθρογράφος, είναι αδύνατο μια χώρα που θέλει να γίνει μέλος στην Ευρωπαϊκή Ένωση να κατέχει στρατιωτικά μian άλλη.

Είστε μέλος της Εταιρείας για τη Διατήρηση της Ελληνικής Κληρονομιάς. Πόση επίδραση μπορεί να έχει στην υπόθεσή μας η ανάδειξη του θέματος αυτού.

Πρέπει να πούμε ότι οι Αμερικανοί δεν ξυπνούν και να σκέφτονται τι συμβαίνει στην Κύπρο...

Πόση επίδραση έχει αυτό στον καθορισμό της πολιτικής τους επί του Κυπριακού;

Αυτή τη στιγμή η πολιτική ηγεσία ασχολείται με προβλήματα όπως το Ιράκ και την οικονομική ύφεση. Σίγουρα και το Κυπριακό παίζει ρόλο. Το κογκρέσο όμως, καταλαβαίνει κάποια προβλήματα και αυτό αποτελεί μια τριβή μεταξύ του Κογκρέσου και του Λευκού Οίκου. Όπως για παράδειγμα στη δική μου περίπτωση που αν και Δημοκρατικός επέκρινα τον Κάρτερ για την άρση του εμπάργκο.

Ποιος είναι σήμερα ο ρόλος του Ελληνικού Λόμπι στην Αμερική; Είναι στα ίδια επίπεδα όπως την περίοδο κατά την οποία είχε επιβληθεί το εμπάργκο στην Τουρκία;

Δε νομίζω. Οι Έλληνες της Αμερικής δεν είναι τόσο δραστηριοποιημένοι όπως τότε. Σίγουρα, όμως, αν κάποιος πρόεδρος επιχειρήσει να ευνοήσει την Τουρκία, για παράδειγμα ως προς την πορεία της προς την Ε.Ε., σίγουρα θα ακουστούν κάποιες

φωνές διαμαρτυρίας. Δεν υπάρχει θέμα Κύπρου αυτή τη στιγμή στις προεδρικές εκλογές. Αλλά θα στείλω την ομιλία μου, την οποία έχω κάνει στην Κύπρο, στην Χίλαρι Κλίντον, την οποία υποστηρίζω στις προεδρικές εκλογές για να δει πού πρέπει να στέκεται όσον αφορά το Κυπριακό πρόβλημα.

Πώς βλέπετε να διαγράφονται οι προοπτικές σήμερα στο Κυπριακό;

Η κατάσταση όπως είναι σήμερα έχει σταλώσει λόγω της στάσης της Τουρκίας. Η Τουρκία αν δεν λογικευτεί και ενόσω διατηρεί τα στρατεύματα και τους εποίκους στα κατεχόμενα, θα είναι πολύ δύσκολο και για το νέο πρόεδρο και για τον Ταλάι να προχωρήσουν.

Εκτός και αν τη δυσκολέψουμε στην Ευρωπαϊκή Ένωση;

Το ελπίζω ότι όταν αρχίσουμε να τη δυσκολεύουμε θα λογικευτεί.

Τι θα θέλατε άλλο να πείτε στο πλαίσιο αυτής της συνέντευξης;

Είμαι πολύ χαρούμενος που είμαι και πάλι στην Κύπρο. Θα συνεχίσω να ενημερώνω τους πρώην συνεργάτες μου στο Κογκρέσο για τα θέματα που αφορούν την Κύπρο. Σίγουρα, μετά την επίσκεψή μου στην Κύπρο θα μπορώ να κάνω καλύτερη ενημέρωση για το θέμα.

Ποιος είναι

Ο Τζων Μπραδήμας γεννήθηκε στην Ινδιάνα το 1927 από Έλληνα πατέρα και Αμερικανίδα μητέρα. Απόφοιτος του Πανεπιστημίου του Χάρβαρντ με πτυχίο M.A Magna cum Laude, στη συνέχεια σπούδασε με υποτροφία του ιδρύματος Rhodes στο Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης, από όπου πήρε το διδακτορικό του. Διετέλεσε επίτιμος πρόεδρος του Πανεπιστημίου της Νέας Υόρκης (1981 -1992) και έλαβε τιμητικά πτυχία από 52 κολλέγια και πανεπιστήμια, συμπεριλαμβανομένου του Πανεπιστημίου της Οξφόρδης (2003) και του Πανεπιστημίου Κύπρου (1998).

Ο Δρ Μπραδήμας υπήρξε ο πρώτος Ελληνοαμερικανός ο οποίος εξελέγη στο Αμερικανικό Κογκρέσσο εκπροσωπώντας την 7^η περιφέρεια της Ινδιάνας για 22 χρόνια (1959 -1981), τα τελευταία τέσσερα ως Majority Whip στη Βουλή των Αντιπροσώπων. Από το 1994 έως το 2001, διετέλεσε πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Επιτροπής για τις ανθρωπιστικές τέχνες και είναι ιδρυτικό μέλος του Κέντρου για τη Δημοκρατία και τη Συμφιλίωση στη Νοτιοανατολική Ευρώπη (CDESEE) με έδρα τη Θεσσαλονίκη.

Ο Δρ Μπραδήμας συμμετέχει στα διοικητικά συμβούλια των εταιρειών για τη διατήρηση της ελληνικής κληρονομιάς και του “The Pharos Trust,” στα εκτελεστικά συμβούλια της Διεθνούς Πρωτοβουλίας Κύπρου για το Περιβάλλον και τη Δημόσια Υγεία – Σχολή Δημόσιας Υγείας Χάρβαρντ, και του Παγκόσμιου

Συνεδρίου των Θρησκειών για την Ειρήνη. Επίσης, είναι μέλος των συμβουλίων του Χρηματιστηρίου της Νέας Υόρκης και του Κοινωφελούς Ιδρύματος Αλέξανδρος Σ. Ωνάσης. Διετέλεσε, ακόμη, πρόεδρος του Συμβουλίου της Ομοσπονδιακής Τράπεζας Αποθεμάτων της Νέας Υόρκης.

Το 2007 παρασημοφορήθηκε από τον τότε πρόεδρο της Κυπριακής Δημοκρατίας, Τάσο Παπαδόπουλο, με το Μεγαλόσταυρο του Τάγματος του Μακαρίου Γ'. Ο Δρ Μπραδήμας είναι συγγραφέας του βιβλίου *Washington D.C to Washington Square* και, μαζί με τη Lynne P. Brown, του βιβλίου *The Politics of Education: Conflict and Consensus on Capitol Hill* και του *Anarcosindicalismo y revolucion en Espana, (1930-1937)*. Είναι νυμφευμένος με τη Mary Ellen Brademas.

Η παρουσία της Τουρκίας στην Κύπρο και η κατοχή ενός μεγάλου τμήματος του νησιού αποτελεί, σύμφωνα με τον ελληνοαμερικανικό Τζων Μπραδήςμα, ένα από τα βασικά εμπόδια για την ένταξη της χώρας αυτής στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Ο κ. Μπραδήςμας, που διετέλεσε για 22 χρόνια μέλος του Κογκρέσου των ΗΠΑ, δεν τα μασάει σ' ό,τι αφορά την αμερικανική πολιτική έναντι της Τουρκίας. Μάλιστα, κατηγορεί τις αμερικανικές κυβερνήσεις γιατί βλέπουν τις σχέσεις με την Τουρκία μόνο στρατιωτικά και στρατηγικά, σε αντίθεση με την ΕΕ που θέτει τα Κριτήρια της Κοπεγχάγης ως όρο για ένταξη.

Θα ήθελα να αρχίσουμε από το λόγο της επίσκεψής σας στην Κύπρο και ποια μηνύματα θέλετε να στείλετε στη διάρκεια της εδώ παρουσίας σας.

Βρίσκομαι εδώ μετά από πρόσκληση του Πανεπιστημίου Κύπρου και του Ιδρύματος Λεβέντη για να μιλήσω στο πλαίσιο εκδηλώσεων αφιερωμένες στον Κωνσταντίνο Λεβέντη. Στην ομιλία μου θα αναφερθώ σε μια σειρά από γεγονότα που σημειώθηκαν κατά τη διάρκεια της θητείας μου στο αμερικανικό Κογκρέσο και τα οποία αφορούν της Ελλάδα και την Κύπρο. Το 1974 η Τουρκία εισέβαλε στην Κύπρο με στρατεύματα εξοπλισμένα με όπλα από τις ΗΠΑ. Ήταν μια παράνομη χρήση των αμερικανικών όπλων γιατί σύμφωνα με τη νομοθεσία μας τα όπλα δίνονται σε άλλες χώρες για να χρησιμοποιηθούν για σκοπούς άμυνας μόνο και όχι για επίθεση. Τότε, τον Αύγουστο του 1974, ηγήθηκα μιας ομάδας μελών του Κογκρέσου και επισκεφθήκαμε τον τότε υπουργό εξωτερικών,

το όνομα του οποίου είναι Χένρι Κίσινγκερ, από τον οποίο ζητήσαμε να επιβάλει εμπάργκο οπλισμού κατά της Τουρκίας για παραβίαση της αμερικανικής νομοθεσίας. Ούτε αυτός, ούτε ο Πρόεδρος Φορντ, προχώρησαν προς αυτή την κατεύθυνση. Τότε, ως Κογκρέσο, λάβαμε απόφαση για επιβολή εμπάργκο όπλων κατά της Τουρκίας, το οποίο διατηρήθηκε για μερικά χρόνια οπότεν και ήρθη από τον Πρόεδρο Κάρτιερ με δική μου διαφωνία. Στην Κύπρο ακόμα υπάρχουν τουρκικές στρατιωτικές δυνάμεις και Τούρκοι έποικοι. Μια από τις συνέπειες της παρούσας κατάστασης αποτελεί το γεγονός ότι η Τουρκία αντιμετωπίζει μεγάλη δυσκολία για ένταξη στην ΕΕ. Κατά την άποψή μου, ενόσω η Τουρκία κατέχει στρατιωτικά ένα τμήμα της Κύπρου δε θα γίνει δεκτή στην ΕΕ.

Όλα αυτά τα χρόνια βλέπουμε την κυβέρνηση των ΗΠΑ να στηρίζει ένθερμα τις προσπάθειες της Τουρκίας για ένταξη στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Νομίζω ότι αυτό οφείλεται στο ότι οι Αμερικανοί Πρόεδροι έβλεπαν πάντα τις σχέσεις με την Τουρκία μέσα από το φακό των στρατηγικών συμφερόντων και ως μια στρατιωτική σχέση. Η εκτελεστική εξουσία των Ηνωμένων Πολιτειών απέτυχε στο να στρέψει ικανοποιητικά την προσοχή της προς την κατεύθυνση της πολιτικής διάστασης των σχέσεών μας με την Τουρκία.

Κοιτάζαμε την Τουρκία ως στρατιωτικό σύμμαχο και αυτό «τύφλωσε» τους Αμερικανούς ηγέτες εντός του Λευκού Οίκου σ’

ό,τι αφορά τα άλλα θέματα. Βλέπετε, για τα ίδια ακριβώς θέματα η Τουρκία αντιμετωπίζει προβλήματα στην προσπάθειά της για ένταξη στην ΕΕ γιατί εκεί υπάρχουν τα Κριτήρια της Κοπεγχάγης.

Η Τουρκία, είναι καιρός, να ενταχθεί στο νέο κόσμο που ζούμε σήμερα και να συμπεριφερθεί ως ένα πολιτισμένο κράτος. Αυτό δεν το πράττει σήμερα.

Παράλληλα βλέπουμε τις ΗΠΑ να προωθούν το τουρκικό μοντέλο ως παράδειγμα προς ανίγραφή από άλλα μουσουλμανικά κράτη.

Αυτό μπορεί να γίνεται από την Κυβέρνηση, όχι όμως από το Κογκρέσο. Στην προκειμένη περίπτωση έχουμε ένα Ρεπουβλικανό Πρόεδρο και ένα Κογκρέσο όπου η Γερουσία και η Βουλή ελέγχονται από τους Δημοκρατικούς.

Όταν αναφερόμαστε σε Ηνωμένες Πολιτείες θα πρέπει να γίνεται ξεκάθαρο ότι μιλάμε για τον Τζορτζ Μπους ή για το Κογκρέσο. Μιλάμε για έναν Πρόεδρο ο οποίος είναι σαφώς επηρεασμένος από το Υπουργείο Άμυνας. Αυτό είναι το πρόβλημά μας.

Πιστεύετε ότι τα πράγματα θ' αλλάξουν μετά τις εκλογές του Νοεμβρίου;

Αυτό φυσικά εξαρτάται από το ποιος θα είναι ο Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών. Αν εκλέξουμε ένα Δημοκρατικό για Πρόεδρο νομίζω οι προοπτικές για αλλαγή θα είναι πού καλύτερες.

Αν εκλέξουμε τον Τζων Μακκέν δεν είμαι και τόσο σίγουρος ότι θα υπάρξει αλλαγή.

Ποιος θεωρείτε από τους Δημοκρατικούς ότι μπορεί δείξει περισσότερο ενδιαφέρον για την Κύπρο;

Δε νομίζω να μπορεί κανείς να πει οτιδήποτε αυτή τη στιγμή γιατί είναι ακόμα πολύ νωρίς. Εξάλλου το Κυπριακό δεν είναι ένα από τα θέματα που απασχολούν την προεκλογική εκστρατεία των Ηνωμένων Πολιτειών.

Η Κύπρος είναι ένα σημαντικό θέμα για την ελληνοαμερικανική κοινότητα, ειδικότερα σε μεγάλες πόλεις όπως το Σικάγο, η Βοστώνη, η Νέα Υόρκη, το Σαν Φρανσίσκο, το Λος Άντζελες και το Μαϊάμι.

Τι μπορούν να αναμένουν οι Κύπριοι εάν ένας Δημοκρατικός κερδίσει τις εκλογές του Νοεμβρίου;

Νομίζω ότι θα υπάρχει μια πιο ανοικτόμυαλη προσέγγιση στο θέμα της Κύπρου. Για παράδειγμα, η Χίλαρι Κλίντον έδειξε μεγαλύτερη συμπάθεια για τις θέσεις της Κύπρου. Μόλις επιστρέψω στις ΗΠΑ θα της δώσω την ομιλία μου που έγινε στο Πανεπιστήμιο Κύπρου εις μνήμην Ντίνου Λεβέντη και θα την καλέσω να την μελετήσει προσεκτικά για να ξέρει πως θα πρέπει να κινηθεί σε θέματα όπως είναι η Κύπρος.

Πιστεύετε ότι ήταν λάθος η εισβολή στο Ιράκ;

Ναι. Δεν νομίζω ότι ο Μπους γνώριζε τι έκανε. Εξάλλου είναι γνωστό ότι η όλη επιχείρηση στήθηκε πάνω σε λανθασμένες πληροφορίες περί ύπαρξης πυρηνικών στο Ιράκ. Πληροφορίες που δεν επιβεβαιώθηκαν ποτέ. Έχω υπηρετήσει στο Κογκρέσο κάτω από έξι διαφορετικούς Προέδρους, και χωρίς να θέλω να φανώ αγενής προς τον Πρόεδρο των Ηνωμένων Πολιτειών, αλλά δεν μπορείτε να θεωρείτε τον κ. Μπους και από τους καλύτερους που είχαμε.

Σηγμιόντο από το ακροατήριο.

For US politician and academic John Brademas, leadership and ego are the keys to success.

ACHIEVING something positive, which otherwise would not have happened, is what has fuelled former US Congressman John Brademas' long career in politics and academia.

Born in South Bend, Indiana, Brademas is the son of a “Kalamatianos” as he puts it. His father was a Greek immigrant and Brademas, now 81, describes himself as an “Ellin stin psichi” (Greek in the soul).

He was in Cyprus at the invitation of the University of Cyprus to deliver the Fifth Annual Dinos Leventis Memorial Lecture, and the Sunday Mail caught up with him at the hotel he was staying in Nicosia. His links to Cyprus pre-date both the Turkish invasion and his first visit to the island in 1977 to attend Archbishop Makarios' funeral.

In his lecture he reflected on the lessons learned from his long years as a politician and academic. “Leadership is needed in both careers I've been in. What I experienced and learned as a legislator I was able to employ at the academy. I felt at home in both,” he said. “One reason is because I had to wrestle with massive egos both times,” he added smiling.

From his earliest years, education loomed large.

“I grew up in a family where education was central. The richest legacy my father wanted to bestow upon his children was a first-class education,” he said.

His record in Congress is both long and impressive.

“In my 22 years in Congress I’ve served with six presidents: three Republicans and three Democrats.”

The ‘Education for all Handicapped Children Act’ and the ‘Environmental Education Act’ are just two pieces of legislation he was instrumental in getting enacted into law.

“This is why you go into public life: to make something positive happen, which otherwise would not have happened,” he said.

He explained that it was the way the US political system functioned – the separation of the office of the President, Congress and the judiciary – that enabled Congress “to write the laws of the land”.

“I’d have had a hard time being an MP in the UK’s House of Commons,” he said.

Brademas also authored the law that preserved the papers of President Richard Nixon (the only US president to resign his post following the Watergate scandal of July 1974).

“It was very gratifying,” he said. “Nixon had strayed away from the laws of the land.”

After he was voted out of Congress, Brademas served as President of New York University (NYU) and is particularly proud of his achievements there. Upon his arrival at the university in 1981 he saw that students who were studying there hailed from adjacent states and he wanted to expand the university’s horizons.

Ο κ. Αναστάσιος Λεβέντης με το Δρ Τζων Μπραδέμα.

“I emphasised international education and studying the cultures of other countries. I think we’ve had success in this and have made NYU a global university.”

For Brademas, knowledge of other cultures has consequences for US foreign policy: “I think that one of the reasons the US has failed in Iraq and other foreign policy expeditions is because of an ignorance of the cultures of those countries.”

Examples of international studies at NYU include the King Juan Carlos of Spain Center (where Brademas’ office is now located) and an Islamic Center, while the university hosts projects abroad in countries such as Argentina and Ghana.

He has long emphasised the significance of philanthropy in education, a view he reiterated at a recent speech he gave at his old college, Brasenose College, Oxford University.

“Universities rely on tuition fees, government assistance and philanthropic contributions for income. Before I came NYU had an income of \$23 million in contributions. Now it has a one million dollar income per day in private contributions.”

Naturally, his presence at NYU did not go unnoticed by ambitious Greeks and Greek Americans.

“I get letters from Greeks and Greek Americans who want my help to get their kids in NYU,” he said.

The Greek connection has long extended to Cyprus and its political woes. “In 1974 I led a handful of congressmen to call on Secretary of State Henry Kissinger. Turkey had used US arms for aggression. However, the terms of sale stated that arms supplied by the US to other countries could only be used for defence. I then voted for a US arms embargo on Turkey.” What did he make of the recent developments in the Cyprus problem since the election of President Demetris Christofias?

“It’s difficult to know where the recent developments will take Cyprus. I’ve read about Turks talking about two countries: this cannot be positive.”

He also spoke about Turkey’s prospects of joining the European Union.

“As long as Turkish troops occupy Cyprus and Turkey refuses to grant diplomatic recognition to Cyprus, Turkey cannot access the EU. I’d like to see Turkey being a genuine democracy in Europe. I’m not in principle against it.”

After all these years, does he suffer from Cyprus fatigue syndrome?

“I think I've put a lot into it over the years, but no, I have not found reading and dealing with aspects of the Cyprus problem tiresome.

“On the contrary, I stand ready to contribute to efforts for a solution if asked.”

